

Kälviän Evankeliumijuhla 2010
Anne Hopeavuori
3.7. klo 19.00

Jesajan kirjassa luvussa 53, jakeessa 4 sanotaan sanat, jotka haluan kanssasi jakaa tänä iltana. Ne kuuluvat näin: *hän kantoi meidän kipumme*.

Muistatko, milloin viimeksi tunsit fyysistä kipua? Millainen tilanne se oli? Poltitko kätesi hellalla tai sattuiiko mahaan? Oliko pääsi kipeä tai vihlaisiko selkään? Oliko kyse ohimenevästä kivusta vai pysyvämmästä? Saatko nyt olla ilman kipua vai tunnetko sitä parhaillaan?

Jokaisen ihmisen elämään kuuluu kipu. Kukaan meistä ei selviä elämästä ilman fyysistä kipua. Jo pienestä saakka se tulee meille tutuksi. Lapset kaatuvat, kompastuvat ja putoavat moneen kertaan. Kivun takia on moni lapsi tänäänkin itkenyt isän tai äidin sylissä. Mutta kivun takia itketään aikuisenakin. Kipu ei jää lapsuuteen, vaan se pysyy elämässä mukana myös sen jälkeen. Toisilla meistä kipu on jatkuvasti läsnä sairauden vuoksi, toisilla meistä se on hetkellisempää, mutta kaikilla meillä on ruumiillista kipua – enemmän tai vähemmän.

Elämään kuuluu fyysisen kivun lisäksi muitakin kipeitä asioita. Muistatko milloin viimeksi sydämesi on ollut kipeä? Millainen tilanne se oli? Loukkasiko joku ehkä sinua pahasti? Jouduitko luopumaan tärkeästä ihmisestä tai asiasta? Petyitkö itseesi ja omaan toimintaasi? Tai painoiko sydäntäsi yksinäisyyden kipu? Oliko silloin kyse ohimenevästä kivusta vai pysyvämmästä? Saatko nyt olla ilman sydämen kipua vai tunnetko sitä parhaillaan?

Myös sydämen kivut kuuluvat jokaisen ihmisen elämään. Joudumme kohtaamaan pettymyksiä, hylkäämistä, luopumista, surua sekä kipua, joka on seurausta oman tai muiden ihmisten synnistä. Sydämen kivut ovat usein niitä kaikkein kipeimpiä kipuja ja niiden takia itkevät niin lapset, nuoret kuin aikuisetkin. Jostakin syystä tässä maailmassa on niin, että meitä kasvatetaan kivun kautta. Moni iloinenkin elämänmuutos sisältää luopumisen kipua ja sen kautta meitä valmistetaan uuteen. Erkki Leminen sanoo tästä osuvasti: ”Ei ole oikotietä onneen, eikä mahdollisuutta kivuttomaan kasvamiseen.”

Kivut – pienet ja suuret – kuuluvat siis elämäämme. Mutta mistä löytyy lohdutus silloin, kun ruumiin tai sydämen kipu painaa? Mistä tulevat ilo ja toivo silloin, kun kipu tekee arjesta harmaata? Palautan mieleesi alussa lukemani profeetta Jesajan tekstin: *Hän kantoi meidän kipumme*. Kuka on tuo hän? Ketä kirjoittaja tarkoittaa? Hän on Jeesus Kristus – ihmiseksi syntynyt Jumalan poika.

Raamattu väittää, että hän, Jeesus nasaretilainen, kantoi sinun kipusi. Kaksituhatta vuotta sitten hän otti kaikki sinun sairautesi, syntisi ja sydämesi kivut harteilleen ja antoi naulita itsensä ristille. Jeesuksen ristillä tuntema fyysinen kipu oli suurempaa kuin mitä sinun kipusi koskaan voi olla. Jeesuksen kokema sydämen kipu oli raskaampaa kuin miltä sinun kipusi koskaan voi tuntua. Siksi Jeesus on paras auttaja, silloin kun sinulla on kipua. Ja hän auttaa sinua mielellään.

Kun kipu kohtaa sinut, ei ole tarvetta vaipua toivottomuuteen. Miksi? Koska sinun ei tarvitse tuntea kipua yksin. Ei ole sellaista kipua tässä elämässä, josta sinun pitäisi selvitä

yksin. Saat pyytää apua, lohdutusta, iloa ja lepoa Jumalalta, joka tietää sinuakin paremmin, miltä sinun kipusi tuntuu. Jumala käyttää apunsa välineinä joskus äidin antamaa laastaria, joskus lääkäriä tai lääkkeitä, joskus apu tulee ystävän, perheenjäsenen tai vaikkapa sielunhoitajan muodossa. Tärkeitä Jumalan lohdutuksen ja voiman lähteitä ovat Raamatun sana, ehtoollinen, rukous ja hengelliset laulut. Niihin kannattaa tarttua kivuttomina ja kipeinä päivinä. Joskus Jumala tekee ihmeitä ja poistaa kivun yhtäkkiä. Useimmiten Hän parantaa kivun ajan kanssa ja kasvattaa meitä sen kautta. Pienemmistä ja suuremmista kivuista huolimatta elämässä voi olla iloa ja toivoa siksi, että Jeesus on jo kantanut kaiken kivun. Saamme kohdata omat kipumme turvallisesti hänen kanssaan.

Mitä tekemistä kivulla on tämän illan otsikon kanssa: Kotona odotetaan? Vastaus kuuluu: ei yhtään mitään. Kipu kuuluu tähän maailmaan – taivaassa kipua ei tunneta. Siellä ei kipu jäydä ruumista, eikä se paina sydäntä. Siksi tämän maailman kipu on helpompi kestää, kun tietää, että kerran se päättyy. Kerran tulee päivä, jolloin Jumala itse pyyhkii kaikki kipujemme aiheuttamat kyyneleet. Ja sitten kipu on poissa.

Aamen.